

סבתא

סבתוש את המרכז, את המרכז שמקשר את כל החוטים של כולנו אליך, את מקום המפגש של כל השבט של הענבים.

לפני שנים אבדת את חגי, אז סבא היה לצידך וחיזק אותך, אבל לסבא הנפילה של חגי הייתה קשה מאד, ואז הוא לקח נשימה ונפרד ממך ומאיתנו.

ואת מרימה ראש, החיים צריכים להימשך, מחזקת, מלטפת, מתעניינת בכולם. דאגת לקשר טלפוני ומכתבים עם הרחוקים, עושה ביקורי בית אצל הקרובים: נטע, דלית ומיכל, מקפידה להיות מעודכנת בכל הקשור לכל השבט, איפה כל נכד, מה שלום כל נין, לא שכחת אף יום הולדת של כולנו. הזמן עובר סבתוש. 16 בספטמבר הנורא מכל, מהלומה קשה נוחתת עלינו, יובל שלך, שלנו איננו. נפטר סתם כך בלי הכנה ובלי שום אזהרה, והפעם המכה קשה, הפעם הדמעות ממאנות להתייבש.

את אומרת כל השמן שצריך להמשיך, אבל איך אפשר להמשיך?

אנחנו פה כולנו סביבך, סבתוש, בדיוק כמו שאת אוהבת, איתמר, נטע, 16 נכדים, 13 נינים, כל בני הזוג והמון המון חברים.

אנחנו כבר מתגעגעים, ועכשיו את עם יובל שלך שכל-כך התגעגעת אליו.